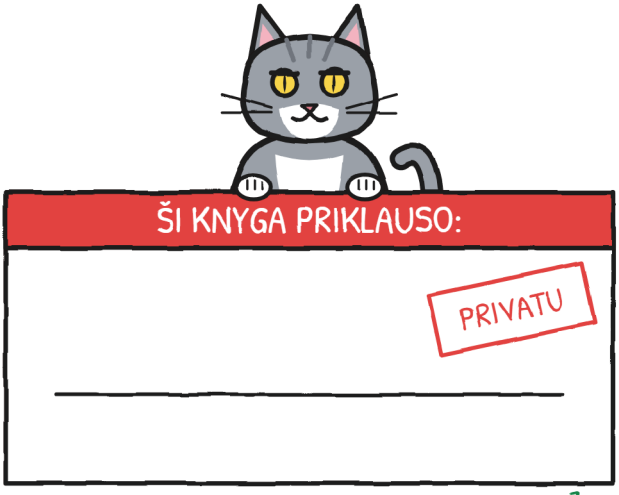

Ir niekam kitam. –J.

Jei jį rasi, neatidaryk prieš griaustinį.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tu to nedaryk. Jei tai trunka kelis puslapius, užrašyta NUO ČIA ir IKI ČIA. Per tikrą audrą vadovaukis paskutiniu puslapiu. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Lui Eriksson

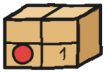
DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2
Neatidaryti prieš griaustinį
Antroji serijos knyga. Pirmoji: „Šis siuntinys kandžiojasi“.
Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson
Lietuviškas leidimas: LinguAula
DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+
Pirmasis leidimas: 2026
© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com
Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.
Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

Kiekvieno skyriaus užduotys:
linguaula.com

Rašant šią knygą nenukentėjo nė vienas griaustinis. –J.

SKYRIUS 1

Audrų medžiotojas

Parduotuvėje priešais yra siuntinys, kuris dreba.

Praėjusį šeštadienį jis pajudėjo tik vieną kartą. Nuo tada nebesiliauja: smulkus, nenutrūkstamas drebėjimas, kaip mažo šuniuko veterinaro laukiamajame. Taip jau septynios dienos. Kiekvieną dieną vis stipriau.

O aš turiu naują sąsiuvinį.

Pirmasis sąsiuvinis man baigėsi. Mara, „Neįmanomų pristatymų“ savininkė, davė man šitą: mėlynas viršelis ir raudonas parduotuvės antspaudas kampe. Pirmame puslapyje užrašiau pavadinimą su nauju žodžiu:

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 2 · Gunio. OFICIALUS.

„Oficialus“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Oficialiai. –J.

Mara sako, kad oficialiuose sąsiuviniuose nepiešiama. Pažiūrėsim: šitame jau yra vienas piešinys.

Ką reikia žinoti apie kitą sąsiuvinį: prieš du šeštadienius Julita (ta nuo žaliųjų pastabų) ir aš naktį, lieptu ir be jokio suaugusiojo, pristatėme kiaušinį, kurio niekam nepavyko pristatyti daugybę metų. Dabar tai Trupinukė, drakono mažylė, kuri mėgdžioja viską, ką darau. Mara, parduotuvės ragana, mus nubaudė: kiekvieną šeštadienį ten, dešimtą valandą. Aš rajone naujokas, ir beveik visi mano daiktai tebėra dėžėse.

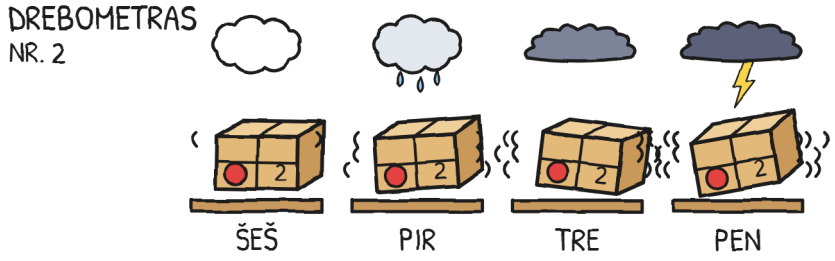
Tas, kuris dreba, yra Nr. 2. Jis stovi grąžintųjų lentynoje ir turi etiketę, kurią moku mintinai: skaičiau ją kiekvieną šios savaitės popietę, stovėdamas ir jos neliesdamas, kol Mara apsimetinėjo, kad manęs nemato:

- Nr. 2 · DŪŽTA.
- KUR: Flora, Kanalo g. 9.
- NURODYMAI: NEATIDARYTI PRIEŠ GRIAUSTINĮ.
- SIUNTĖJAS: R.

Aplink – dvidešimt trys antspaudai GRĄŽINTA. Suskaičiavau juos du kartus, jei kuris nors būtų nukritęs.

Grąžintasis – tai siuntinys, kurio niekam nepavyko pristatyti: jei gavėjas nepasirašo nenusitrinančiu rašalu, auštant jis parskrenda atgal į savo lentyną, viena eile, kaip antys. Liko devyniolika: taip parašyta ant sienos, žaliai, Julitos raštu, o tai, ką Julita rašo žaliai, nenusitrina. Juos visus siunčia tas pats žmogus, R., apie kurį žinoma tik tai, kad labai blogai rašo.

Kiekvieną popietę užsirašydavau, kiek jis dreba ir koks oras: taip atsirado DREBOMETRAS NR. 2. Penktadienį debesies viduje jau buvo žaibas.

Jis dreba ne iš baimės, o todėl, kad artėja audra. Šeštadienį, šeštą vakaro. Orų prognozėje tai patikrinau šešis kartus. –].

Perskaičiau pastabą du kartus. Antrą kartą – tik dalį apie šeštą valandą.

Šeštadienį dešimtą valandą Mara – su violetine skrybėle ir antspaudu, kuris barsto kibirkštis, kvepiančias užgesinta žvake, – laukė mūsų už prekystalio, laikydama rankose Nr. 2. Ne lentynoje: rankose. Šalia antspaudo tebestovėjo guminė varlė, mano nuo tada, kai nustojo būti niekieno. O Tonis, ŽAIBO kurjeris, stovėjo su šalmu ant galvos: šeštadieniai – ir jo bausmė, o Tonis atlieka bausmes taip, kaip pristato siuntas: punktualiai ir nieko nenusiimdamas.

— Dvidešimt tris kartus pati jį vežiau, — pasakė Mara. — Ir nė karto per audrą.

Mara perbraukė nykščiu etiketę. Pažiūrėjau į vitriną, kuri darėsi vis pilkesnė: šiandienos kelionė nebus tokia pati kaip kitos.

— Šitą, — paskelbė Mara, — pristatysite jūs patys. Šią popietę.

Julita taip šoktelėjo, kad vos neprilietė lentelės LIKO 19, ir dar nenusileidusi jau kalbėjo. Aš nešokau: likau su dviem žodžiais, „šią popietę“, ir viena valanda, šešta, kurie man svėrė daugiau nei siuntinys.

Mara iškėlė tris sąlygas ir suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Išeinate penktą, kol dar neatėjo audra, ir pasiliekate Floros namuose, kol ji praeis.
2. Jūsų šeimos jau žino, ir Flora taip pat.
3. Taisyklė ta pati, kuri parašyta etiketėje: neatidaroma prieš griaustinį. Ir tai turi būti griaustinis tiesiai virš galvos: tolimi netinka.

Atpažinau triuką: tai buvo beveik Veros, Trupinukės šeimininkės, barnio taisyklės, tik pasakytos iš anksto, o ne po to. Mara per barnį nebuvo, bet vis tiek apie jį sužinojo: šiame rajone barniai atkeliauja anksčiau nei siuntiniai.

— O tu neini? — paklausė Julita.

— Man čia yra ką veikti, — atsakė Mara ir pro vitriną pažvelgė į dangų, kuris vis labiau pilkėjo.

Prekystalio gale gulėjo sulankstyta antklodė, slidinėjimo ausinės ir puodas. Viską pamačiau. Ir toliau žiūrėjau į siuntinį.

Tada Julita pažvelgė į mane.

— O tau patinka audros?

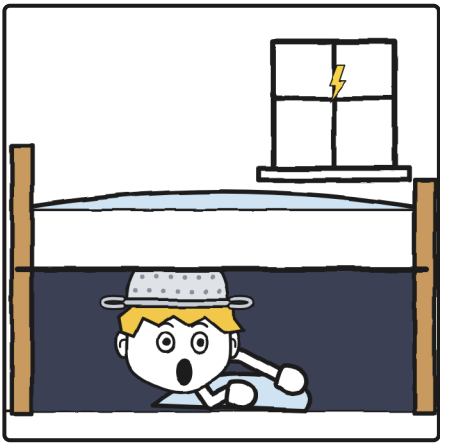
Ji paklausė žiūrėdama man tiesiai į akis. Aš galėjau pasakyti tiesą. Pasakiau štai ką:

— Man jos labai patinka. Savo senajame rajone buvau profesionalus audrų medžiotojas.

Ankstesniame sąsiuvinyje melas sugrįžo po dienos ir nakties. Šiame nusprendžiau sutaupyti jam kelio: tą patį rytą nupiešiau melą ir, gretimame langelyje, tiesą.

Kiaurasamtis buvo mūsų virtuvės, plieninis, su dviem rankenomis. Žaibų jis nesustabdydavo. Man padėdavo tai, kad ant galvos turėjau kažką. Dabar jis gulėjo kažkurioje kraustymosi dėžėje, šalia žirklių, kurių mama jau savaitę ieškojo.

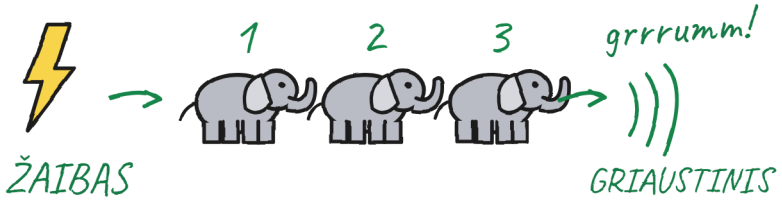

Julita išmokė mane skaičiuoti audrą, mano sąsiuvinyje, neatsiklaususi leidimo ir žaliai.

Skaičiuojama nuo žaibo iki griaustinio, dramblių: „vienas dramblys“ trunka daugmaž sekundę, o kas trys drambliai – kilometras. Taip daugmaž sužinai, kaip toli trenkė tas žaibas; kur trenks kitas – ne. Ir kada galima išeiti, skaičiavimas taip pat nepasako: tai, pasak Julitos, jau kita taisyklė, be piešinio – pusė valandos po paskutinio griaustinio.

Pabandžiau tyliai ir man išėjo greitutėliai drambliai, iš tų, kurie niekam netinka. Man nereikėjo nieko skaičiuoti, nes man audros labai patinka, bet užsirašiau, dėl visa ko.

vienas dramblys, du drambliai, trys drambliai...

1 dramblys = 1 sekundė

3 drambliai = 1 kilometras (daugmaž)

0 dramblių = VIRŠ GALVOS!

↖ Tai griaustinis iš etiketės.
Tolimi siuntinio neatidaro.

Daugiau dramblių: tas žaibas trenkė toliau.

Išgirdai griaustinį, nors ir toli: greitai po stogu!

Tonis perskaitė etiketę man per petį, kaip skaito viską, kas ne jo.

— ŽAIBAS audros metu nepristato, — pasakė jis ir parodė mums smulkų šriftą savo geltonoje kuprinėje: ŽAIBO SIUNTOS · PER DEŠIMT MINUČIŲ ARBA NEMOKAMAI ir, pro Julitos didinamąjį stiklą, žvaigždutę: *Išskyrus audrą.

— Audros dar nėra, — pasakė Julita.

Tonis dar kartą perbėgo smulkų šriftą, ar nėra ten ko nors apie „dar“. Nieko nebuvo.

Taigi Tonis nuėjo su mumis. Jis skaičiuoja dramblius vienu ypu, „vienasdutrys!“, tarsi tai būtų pristatymas. Pasak Tonio, visos audros yra už kilometro. Nežinau, ar tai drąsa, ar dramblių stoka.

Penktą perėjau gatvę namo pasiimti lietpalčio; Julita palaukė manęs laiptinėje. Mama laukė buto duryse, laikydama lietpaltį, kabantį jos rankoje. Ji turi teoriją apie oranžinę spalvą: kad ji matosi iš toli. Niekada nesupratau, iš kur ji ketina žiūrėti.

— Užsivilk oranžinį, — pasakė ji. — Tikrai nori eiti? Juk tu, kai griaudžia...

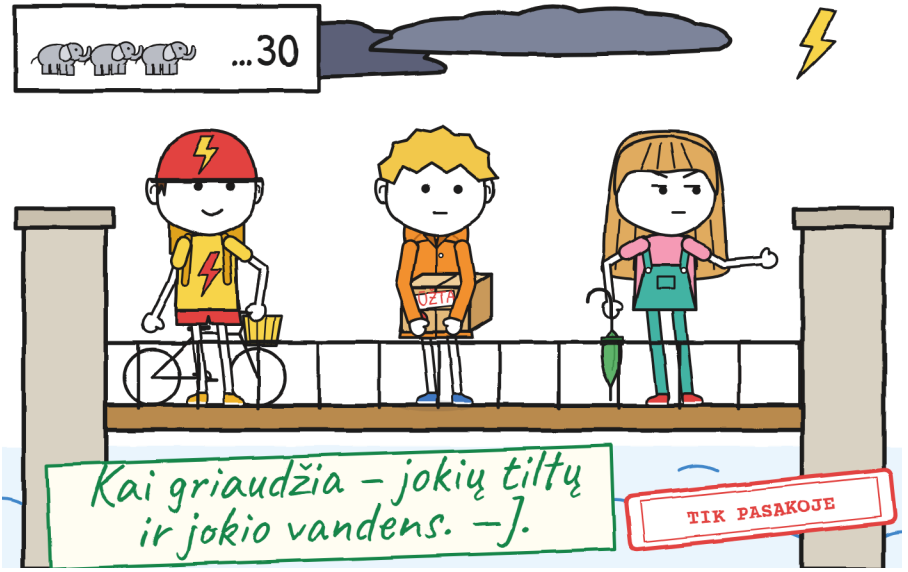
— IKI, MAMA!

Nulėkiau laiptais, šokdamas per dvi pakopas. Buvau apskaičiavęs, kad laiptinės aide pusė mamos sakinio pakeliui pasiklys. Nepasiklydo. Julita buvo apačioje.

„Juk tu, kai griaudžia...“ KĄ? –J.

Perėjome Didįjį tiltą, dangui darantis vis juodesniam. Naktį jį pakelia, kad praplauktų laivai; dieną juo eina visi, o tuo metu juo ėjome tik mes ir vienas skubantis vyras priešinga kryptimi – o tai, artėjant audrai, yra teisinga kryptis. Aš nešiau Nr. 2 abiem rankomis, labai tiesiai. Tonis stūmė dviratį: tai lėčiausiai, kaip esu matęs judant ŽAIBĄ, kai jis nėra pasiklydęs.

Eidama per vidurį, Julita sausai pasisveikino su vandeniu: ranka, trumpai, nesišypsodama, kaip su kuo nors, kas jai nepatinka. Ji taip daro nuo liepto nakties. Manau, kad toks ir yra susitarimas: ji sveikinasi, o vanduo leidžia jai praeiti.

Labai toli užsidegė dangus.

Tai buvo mirktelėjimas už debesų, be garso, kaip kai kas nors įjungia ir išjungia šviesą kambaryje, kuriame tavęs nėra. Julita sustojo kaip įkalta ir užsimerkusi tyliai skaičiavo dramblius. Suskaičiavo trisdešimt, kol kažką išgirdo. Aš skaičiavau kartu, viduje, su savo greitutėliais drambliais, ir man išėjo keturiasdešimt du.

Grrrumm.

— Iki to žaibo kokie dešimt kilometrų, — apskaičiavo ji. — Prognozė žada audrą šeštą valandą.

— Sugriaudė! — sušuko Tonis. — Ar jau galima atidaryti?

— Siuntiniui atidaryti tas neskaičiuojamas, — pasakė Julita neatmerkdama akių. — Jis už dešimties kilometrų; etiketės griaustinis yra tas, kuris tiesiai virš galvos: nulis dramblių. Bet jau girdisi: po stogu! Bėkite!

Nubėgau iki Kanalo gatvės apsimesdamas, kad nieko negirdėjau. Nei grrrumm, nei to, kas apie šeštą.

— Čia buvo žagtelėjimas? — paklausė Julita, nesulėtindama žingsnio.

— Ne, — pasakiau. — Ik!

Tonis persilenkė per vairą ir taip nusijuokė, kad dviratis pasviro į šoną. Julita nesijuokė. Ji primerkė akis, kaip kai skaito kažką, kas nėra parašyta.

Vienas griaustinis, vienas ik: man tai nutinka nuo mažens. Jei audra toli, lieka vienas; jei tiesiai virš galvos, ateina kitas, ir dar vienas, kas tris sekundes, kol audra nueina. Tai ne baimė. Tai kažkas, ką daro mano kūnas manęs nepaklausęs, kaip augimas ar čiaudulys, ir, kaip augimas, nesustoja, kad ir kokį veidą pasidarytum. Žinau, nes išbandžiau visus veidus.

Tai vadinasi baimė. –].

Kanalo gatvėje Vera, ta su raudonais plaukais, jau laukė mūsų prie Drakonų namų durų, greta Floros durų, laikydama Trupinukę ant rankų. Trupinukė, vos mane pamačiusi, užsidėjo mano veidą: ji taip daro visada – žiūri į mane sekundę, patikrina, kokį veidą turiu, ir pasideda tokį patį.

Padėjau Nr. 2 į Tonio dviračio krepšį ir išskėčiau rankas.

— Tai jos pirmoji audra, — pasakė Vera ir sudėjo ją man į glėbį. — Ji mėgdžioja tave visame kame, Guni. Taip pat ir tai, ką jauti. O jei išsigąs, netrauk jos: ji įsikimba. Kai viskas praeis, pabelskite tris kartus į Floros kiemo mūrą, ir ateisiu jos pasiimti.

— Aš nieko nejaučiu, — atsakiau. — Man audros labai patinka.

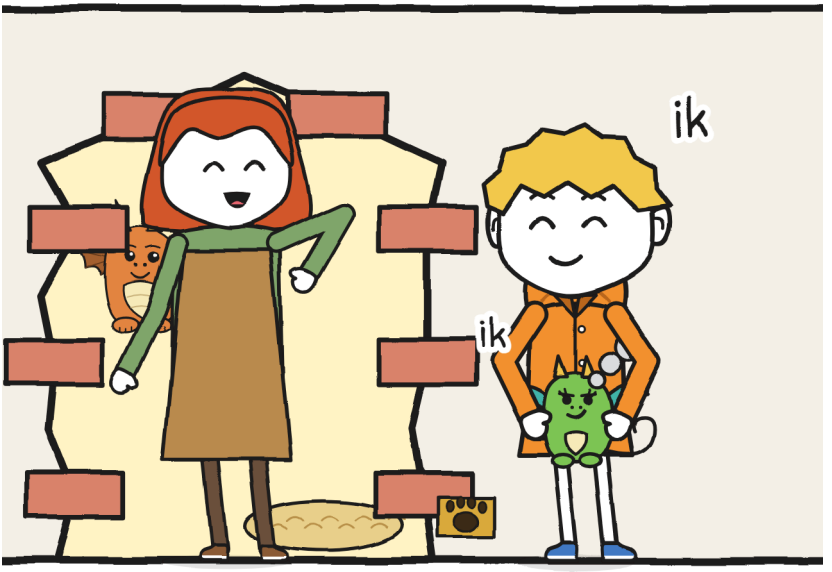
Pasakiau tai išpūtęs krūtinę, ir Trupinukė, mano glėbyje, išpūtė krūtinę lygiai taip pat, ištiesusi kaklą: tikras žmogaus, kuriam labai patinka audros, atvaizdas, dviem dydžiais. Vera

pažiūrėjo į mus abu, vieną ant kito, su tuo pačiu veidu, ir nieko nepasakė. Vera pasilaiko dalykus tam laikui, kai jų prireikia.

Toli sugriaudė. Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir jai pro šnerves pasipylė dūmai.

— Vidun, greitai, — nutraukė Vera ir pastūmė mus link Floros durų.

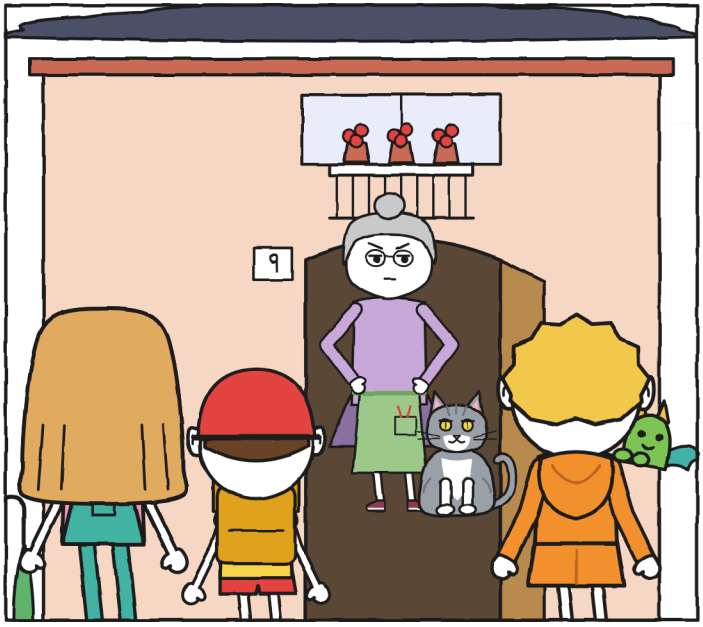
Floros namas – tas su pelargonijomis: tomis, kurios auga balkone, iš kurio prieš du šeštadienius mus stebėjo viena ponia, laikydama laistytuvą ore.

Ji atidarė duris, dar mums nespėjus paskambinti: ponia su pilku plaukų kuodu ir akiniais, su žalia sodininkės prijuoste, pilna

kišenių, o tarp jos kojų – pilkas katinas su balta krūtine, kuris pažiūrėjo į mus kaip į siuntinį, skirtą ne jam. Ji pažiūrėjo į dėžę. Pažiūrėjo į dangų. Pažiūrėjo į Trupinukę. Būtent ta tvarka, ir kiekvienam skyrė tiek pat laiko, o tai buvo nedaug.

— Veros mažylė. Kad man tik nesvilintų paparčių, — pasakė ji. — Užeikite, nes pradės lyti. Bet įspėju: aš už akmenis nepasirašau.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Ši knyga yra šešių dydžių, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L pasakoja istoriją puslapis po puslapio, su tais pačiais piešiniais ir vis daugiau niuansų. XL – tai romanas: ta pati istorija, kurioje yra vietos viskam, ką Gunis galvoja, bet nepasako.

BEKM lygiai yra apytiksliai: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Kiekvienas savo dydžiu. Ta pati audra. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com (L dydžio versijai)